

Égerházy László versei

Méhhalálkönyv (részlet)

2. ének

Teremtő akarat vezérel,
Íralt levelek rezegek,
Bordák közt élet iramlík,
Kéregben lélek ároklík,
Legyenbe metsz a penge,
Éket hasít holdélú bárd,
Cseng-bong az égig érő fa,
Bronz harangok zúgnak-búgnak,
Rózsás-fehér szilánk harsan,
Barna-eres forgács döndül,
Ó-méz illat áradozik,
Dalt regöl az Istenfa,
Regét dúdol Világügy,
Apró husángot nevelget,

Emberizink kezeihez,
Íráló táltos ügyibe,
Nyolcszáz éve rendeltetett,
Elmetszeni sudár fácskát,
Ledönteni formás tönköt,
Nyolcvan év nem oly nagy idő,
Mert ami volt az most is él,
S ami most van is, tovább lép.
Vasszagú kéz metéli a fát,
Föl-föl villan holdívű szekerce,
Homlokon árok, barnás forgács buggyan,
Izzadtság vas-savanyún csöppen,
Pereg időben fény-véső nyom.

Mi bomlik a fa húsából?
Mi születik áldott méhből?
Kerekedik Istenfa más,
Ágas-bogas leveledzős,
Látó ember keze nyomán.
Várandósa Boldoganya,
Méhében az Istenfiú.
Szárnyas Griff-pár őrizője,
Napot tartó Csodaszarvas,
Táltosló hátán eredve,
Gerincéből formálódva:
Lótestében táltosholmik,
Telve varázsos ékekkel,
Erős tárgyak lelkes lények.
Hathatós íraló kövek.
S táltos ha lova hátára,
Táltoságyra felfeküdik,
Felindula Istenfára,
Láthat jósló álmokat,
Másik világokba rebben
Útmutatásokat érhet,
S mi nem egész, egybeforrrhat,
S mi nem egész, egybeforrrhat.

Ám vigyázz jargaló Egylélek,
Rossz utadra nehogy tévedj,
Óvakodj kísértésedtől,
Ne merészkedj erődön túl,
Tartózkodj hatalomvágytúl,
Ment legyél erőszakosságtól,
Rettegésnek áházátúl,
Rontó erőt nehogy szólíts,
Föld-Mennyekben szépen járjál,
Ég áldása legyen rajtad,
Ég áldása legyen rajtad.

Vasfű

Nézlek:

Selymesen gyűrűzik hold-szem udvar,
Fényhullámok dombtetőn omlanak,
Köd üldögél ajkadon,
Bomló kutyatej őr-dög vigyáz,
Távolba rejtél tüzes-nádas.

Nézlek:

Két combodon két szarvas zeng,
Párát lehel rá őszi rét,
Éjjeli madár tollait borzolja,
Kaput nyitálják vasfüvek,
Az érzékek összebomlanak.

Nézlek:

Elfeledett szentélyben állunk,
Léleknek csengettyűznek,
Öreg alvó fehér-pap előáll,
Fülemnek javallt tanács gyűrűzik,
Menyasszonyt öltöztetnek.

Nézlek:

Szalmaszentély ős-oszlop tömbjei,
Körbe dobogják hegy-manó szívét,
Arató Szűz rendezgette,
Napmeleg lent, fent csillagfény.
Rejtett aranyfészket a párnak.

Nézlek:

Gyöngyöző vízuhatag omlik,
Símogat két vergődő testet,
Lehellet párállik az égben.
Kaput nyitálta vasfű-kecs,
Lelket írálta ős-hívás.

Sziksófű

Poros kunyhódba tértél hosszú útról.
hogy újra érezd ételed, hagyod magadba
ülni a port s nézed, fényesedik a
kopaszodó föld körülötted.

